

Arrest

nr. 93 671 van 14 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. MICHOLT loco advocaat S. MICHOLT en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

"U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een sjiïet van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bagdad (Centraal-Irak). Uw familie zou zich hebben geëngageerd voor de communistische partij. U zou tot 2006 in de 'Al Janaden' wijk hebben gewoond totdat uw familie naar aanleiding van het opflakkerend sektarisch geweld uit de wijk werd gezet. Uw familie zou zich in de wijk 'Al Galani' hebben gevestigd tot maart 2010. Omdat uw familie dacht dat de veiligheidssituatie zich had gestabiliseerd, besloten jullie terug te gaan naar de 'Al Janaden' wijk. Op 25 mei 2011 zouden er in de 'Al Janaden' wijk bedreigingen hebben gecirculeerd, gericht tegen gezinnen die er waren teruggekeerd, maar ook voornamelijk gericht tegen diegenen die politiek actief waren. Het ganse gezin zou daarop de 'Al Janaden' wijk hebben verlaten en naar uw oom in de 'Al Galani' wijk zijn verhuisd. Op 22 juni zou uw broer 'Yusuf' zijn omgebracht toen hij aan het tanken was. U vermoedt dat uw broer werd vermoord

omwille van zijn activiteiten voor de communistische partij. Uw ouders en u zouden zich niet meer veilig hebben gevoeld en besloten op 25 juli Irak te verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute, kwam u op 11 augustus 2011 aan in België. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uw ouders zouden zich tot op heden nog in Turkije bevinden. Ter staving van uw asielerlaas legt u volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, een kopie van uw voedselrantsoenkaart, vijf foto's, een overlijdensakte van uw broer, twee werkbades van uw moeder, een partijkaart van uw moeder, twee vakbondskaarten van uw moeder, een woonstkaart van uw vader, een partijkaart van uw vader, een verenigingskaart van uw vader, een stemkaart van uw vader en een ontheemdenkaart."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing berust op volgende gronden:

"Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen. U besloot samen met uw moeder en vader Irak te verlaten daar jullie zich na de geruchten die circuleerden in jullie wijk en na de moord op uw broer Yusuf niet meer veilig voelden. Uw analyse van het incident leidt u immers tot de conclusie dat Yusuf mogelijks werd vermoord omwille van zijn banden en activiteiten voor de communistische partij (CGVS, pg.21). Deze veronderstelling is echter puur hypothetisch, zoals u zelf ook stelt (CGVS, pg.21). Na de val van het Saddamregime in 2003 zouden u noch uw familie - ondanks de openlijk politieke activiteiten van voornamelijk uw ouders (CGVS,pg.10) - ooit problemen hebben gekend omwille van jullie activiteiten voor de communistische partij (CGVS, pg.16). De verhalen die circuleerden in uw wijk en die maakten dat uw familie in mei 2011 de wijk verliet zouden een waarschuwing zijn geweest voor alle gezinnen die waren teruggekeerd nadat zij eerder de wijk hadden verlaten omwille van het sektarisch geweld (CGVS,pg.19). De dreigementen zouden mondeling zijn doorgegeven en hielden een 'soort van waarschuwing' in dat sjiiten niet meer welkom waren in de wijk, in het bijzonder diegene die politiek actief zijn (CGVS, pg.23). Uit niets blijkt dat uw familie specifiek werd geviseerd omwille van jullie communistisch gedachtengoed. Bovendien blijkt dat u in de wijk 'Al Galani', waar u verbleef van 2006 tot maart 2011 en van mei 2011 tot uw vertrek uit Irak in juli 2011, nooit enige problemen in die aard heeft gekend (CGVS, pg.23). Met andere woorden, de problemen die jullie vreesden in 'Al Janaden' konden jullie ontwijken door zich opnieuw in 'Al Galani' te vestigen. Daarenboven wonen uw oudste broer en uw vijf zussen tot op heden nog steeds in de 'Al Galani' wijk (CGVS, pg.7-8) en zouden zij geen enkel dreigement hebben ontvangen of op één of andere manier zijn verontrust (CGVS, pg.9). Nochtans zouden ook zij lid zijn geweest van de communistische partij (CGVS, pg.10) en zouden zij zich evengoed actief hebben ingezet voor de partij (CGVS, pg.10). Uw zussen en oudste broer zouden hun activiteiten weliswaar hebben stopgezet na hun huwelijk (CGVS, pg.10), maar uw actief lidmaatschap zou zich eveneens hebben beperkt tot de periode 2003-2004, wat intussen acht jaar geleden is (CGVS, pg.15). De vraag dringt zich dan ook op waarom u zich genoodzaakt voelde Irak te verlaten terwijl de rest van de familie - die eveneens de bedreigingen had ontvangen in mei 2011 (CGVS, pg.9) en daarop verhuisden naar de 'Al Galani' wijk - wel ongestoord in Irak kunnen blijven wonen. U kunt aldus uw hypothese dat uw broer persoonlijk werd geviseerd en werd gedood omwille van jullie activiteiten voor de communistische partij niet aannemelijk maken. Vervolgens kunnen er vragen worden gesteld bij het overlijden van uw broer. U blijkt namelijk weinig tot geen informatie weer te kunnen geven omtrent de omstandigheden waarin hij om het leven kwam. U stelt dat uw broer werd doodgeschoten door onbekenden toen hij de auto wou voltanken maar u zou verder geen details kennen (CGVS, pg.21). U weet zelfs niet waar het incident gebeurde en of er achteraf een politieonderzoek werd opgestart (CGVS, pg.21). Er kan echter bezwaarlijk worden gesteld dat de plaats van het incident en een eventueel politieonderzoek 'details' betreffen. Bovendien zou dit incident de reden zijn geweest waarom u en uw ouders besloten Irak te verlaten. Er kan dan ook worden verwacht dat u zich terdege grondig zou informeren over de dood van uw broer vooraleer drastische stappen te ondernemen en Irak te verlaten op basis van een hypothese die niet onderbouwd blijkt te zijn. Uw overige verklaringen doen verder vermoeden dat u het land niet verliet omwille van een individuele vrees gestoeld op politieke gronden. Zo zou u niet weten of uw ouders andere leden/collega's van de communistische partij hebben gecontacteerd net vóór of na jullie vertrek uit Irak (CGVS, pg.22). Dit zou echter een goede indicatie

vormen om uw eigen risico - als communist - op vervolging in te schatten. Dat u niet bepaald interesse toont in de eventuele problemen die uw kameraden ondervinden, maakt opnieuw dat er zich vragen kunnen worden gesteld bij uw vrees. U heeft verder geen enkele indicatie dat u momenteel wordt gezocht in Irak en stelt zelfs dat het evengoed kan dat u niet wordt gezocht (CGVS, pg.22). Bovendien maakt de algemene teneur van uw verklaringen 'we voelden ons niet meer thuis, veel angst, vrees' (CGVS, pg.22); 'Bagdad is op dit moment heel gevaarlijk, mensen kunnen geen normaal leven leiden' (CGVS, pg.22) én bovenstaande verklaringen dat u zich eerder baseert op een algemene situatie maar alleszins niet voldoende aannemelijk kunt maken persoonlijk te worden gevisieerd of in de toekomst problemen te moeten vrezen omwille van uw vroegere politieke engagement. De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend. De documenten die u ter staving van uw relaas heeft neergelegd kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, woonstkaart van uw vader en een kopie van de voedselrantsoenkaart tonen uw identiteit en afkomst aan. Elementen die door het CGVS momenteel niet in twijfel worden getrokken. De werkbadges, partijkaarten, vakbondskaarten, verenigingskaart, stemkaart, vijf foto's en ontheemdenkaart van uw vader en moeder bevestigen de politieke voorkeur van uw familie en hun achtergrond, dit wordt echter evenmin door het CGVS in twijfel getrokken. De overlijdensakte bevestigt de dood van uw broer, maar doet geen uitspraak over het verband dat er zou bestaan met uw vluchtaanleiding en de precieze omstandigheden waarin dit zou zijn gebeurd. Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld. De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Bagdad" dd. 5 januari 2012). De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit

Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek en in uiterst ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker voert vooreerst aan dat de bestreden beslissing artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht schendt.

Hij stelt dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en dat hij geen andere keuze had dan zijn land te verlaten. Hij stelt dat de commissaris-generaal uitgaat van verkeerde veronderstellingen en betwist de motieven van de bestreden beslissing.

Verder voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG en de materiële motiveringsplicht schendt.

Hij stelt dat uit persberichten blijkt dat de veiligheidstoestand in Bagdad nog steeds ongunstig is en een impact heeft op het dagelijkse leven van de burgers: bij bomaanslagen vallen wekelijks tientallen doden. Volgens verzoeker zijn de gevechten voortdurend, aangezien ze met een heel regelmatige frequentie voorkomen en de strijd tussen de terreurbewegingen en de Iraakse overheid blijft aanhouden.

Verder voert verzoeker aan dat de situatie in Bagdad niet veranderd is en dat het er zelfs op lijkt dat de situatie onstabiel is dan enkele maanden geleden. Er is dan ook geen enkele reden om een asielzoeker uit Bagdad nu anders te behandelen dan twee maanden geleden. Bijgevolg is volgens verzoeker het gelijkheidsbeginsel geschonden.

Tot slot voert verzoeker aan dat het niet relevant is om het beleid inzake subsidiaire bescherming te vergelijken met andere Europese landen omdat de minimumnormen uit de Richtlijn 2004/83/EG in andere landen op een andere wijze zijn omgezet dan in België.

Aan het verzoekschrift worden een aantal recente persartikels over de veiligheidssituatie in Irak toegevoegd samen met mailverkeer met "Iraq Body Count" en twee bladzijden uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 10 mei 2006 alsook het bewijs van de asielaanvraag van de zus van verzoeker in de Verenigde Staten.

Op 12 november 2012 heeft verzoeker een hele reeks internetartikels neergelegd over de veiligheidstoestand en de mensenrechten in Irak en in Bagdad.

Op 28 november 2012 heeft verzoeker de aanvraag neergelegd die zijn ouders hebben ingediend om in het kader van het US Refugee Admissions Program naar de Verenigde Staten te gaan.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De rechtstreekse aanleiding voor verzoeker om zijn land te verlaten was het overlijden van zijn broer. De commissaris-generaal heeft echter terecht opgemerkt dat verzoeker weinig tot geen informatie kan geven over de omstandigheden waarin zijn broer om het leven kwam, terwijl nochtans mag worden verwacht dat verzoeker zich grondig zou informeren over de dood van zijn broer vooraleer drastische stappen te ondernemen en Irak te verlaten. Verzoeker wist niet waar zijn broer werd vermoord en hij wist ook niet of er achteraf een politieonderzoek werd opgestart (gehoorverslag, 21). Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het logisch is dat hij niet veel details kan geven omdat hij niet aanwezig was op het ogenblik van de feiten. Hij stelt ook dat er geen uitvoerig onderzoek is geweest van de politie en dat de zaak niet is doorgestuurd naar de rechtbank. Het is opmerkelijk dat verzoeker nu plots wel meer informatie kan geven over de moord op zijn broer. Hij verduidelijkt echter niet hoe hij te weten is gekomen dat er toch een – beperkt – politieonderzoek is gevoerd en dat de zaak niet is doorgestuurd naar de rechtbank. Het

feit dat verzoeker nu wel meer informatie over deze zaak heeft, toont alvast aan dat het niet onmogelijk is om er meer over te weten te komen en doet vermoeden dat verzoeker zich ook over de moord op zijn broer had kunnen informeren terwijl hij nog in Irak verbleef. Het feit dat verzoeker niet aanwezig was op het ogenblik van de feiten betekent in ieder geval niet dat hij zich achteraf niet over de omstandigheden van het overlijden had kunnen informeren. Zoals de commissaris-generaal reeds in zijn beslissing heeft aangehaald, gaat het hier niet om details. Er mag immers worden aangenomen dat de familie op zijn minst zou willen weten waar de feiten zich hebben afgespeeld en welk gevolg de politie eraan gegeven heeft. Aangezien de moord op zijn broer voor verzoeker de rechtstreekse aanleiding was om zijn land te verlaten, ondermijnt het feit dat hieraan geen geloof kan worden gehecht de algemene geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn broer wegens zijn politieke activiteiten is vermoord. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor immers uitdrukkelijk dat hij geen idee heeft waarom zijn broer is vermoord (gehoorverslag, 21). In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat zijn broer wel moet vermoord zijn wegens zijn politieke engagement omdat er in 2011 geen sektarisch geweld was en omdat er in maart 2010 verkiezingen waren geweest en zijn broer toen spandoeken had opgehangen in zijn auto en aan het ouderlijk huis. Hieruit blijkt echter opnieuw dat verzoeker allesbehalve uitsluitel kan geven over de reden voor de moord op zijn broer. Het is immers niet omdat er in 2011 geen sektarisch geweld was dat zijn broer enkel kan vermoord zijn wegens zijn politieke engagement. Er zijn immers tal van andere redenen waarom iemand kan vermoord worden. Bovendien is verzoeker op 22 juni 2011 vermoord, waardoor het weinig waarschijnlijk is dat de spandoeken die hij begin 2010 zou hebben opgehangen de aanleiding zijn voor de moord.

Ten overvloede stelt de Raad ook vast dat, zelfs als de moord politiek zou geïnspireerd zijn, verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij de moordenaars van zijn broer moet vrezen. Verzoekers politieke engagement voor de communistische partij dateert immers al van 2003-2004 en was beperkt tot het registreren van teams en het plannen van toernooien (gehoorverslag, 15). Het is weinig aannemelijk dat verzoeker bij een terugkeer naar Irak, wegens deze activiteiten die al dateren van acht jaar geleden, zou worden vervolgd.

Verder heeft de commissaris-generaal ook terecht geoordeeld dat verzoeker mogelijk sektarisch geweld kan ontlopen door zich in de wijk Al Galani te vestigen, waar hij reeds woonde van 2006 tot maart 2011 en van mei 2011 tot aan zijn vertrek uit Irak in juli 2011 en waar tot op heden ook zijn broers en zussen en hun families wonen.

Om al deze redenen maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar Bagdad kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in Bagdad een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict', noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten *“alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.”* De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied,

ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Het Cedoca-rapport dat zich in het administratief dossier bevindt, vermeldt dat de extremistische ideologie van al-Qaeda nauwelijks nog steun vindt bij de soennitische leiders, dat sommige AQI-leden afhaken, dat de militie steun verliest in gebieden waar ze hun leden het vaakst mobiliseerden en dat dit alles leidt tot de ontwrichting van hun structuur. Verder komen sinds begin 2011 aanslagen van sjiitische groeperingen nog slechts sporadisch voor in Bagdad. Het aantal grootschalige aanslagen waarbij in één keer veel burgerslachtoffers vallen is afgenomen in Bagdad. De hoofddoelwitten zijn nu leden van de Amerikaanse en Iraakse veiligheidstroepen en Iraakse ambtenaren. Af en toe worden ook aanslagen gepleegd tegen sjiieten, vaak pelgrims en minderheden. Eind 2010 waren er ook aanslagen op een kerk, op huizen die bewoond zijn door christenen en op christelijke wijken in Bagdad. Uit deze informatie blijkt niet dat er in Bagdad dissidente troepen aanwezig zijn die onder verantwoordelijk bevel staan en die controle over een gedeelte van het grondgebied hebben, noch dat er aanhoudende militaire operaties zijn.

De talrijke door verzoeker neergelegde internetartikels met betrekking tot verscheidene zware aanslagen in Bagdad en elders in Irak doen net als het uittreksel uit een wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet, de e-mail van een medeoprichter van Iraq Body Count en verzoekers uitvoerige kritiek op het beleid van de commissaris-generaal, doen geen afbreuk aan de informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen, waaronder de UNHCR *Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq* van 31 mei 2012. Bij de appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie werd duidelijk rekening gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2012. De verschillende door verzoeker aangebrachte artikels ondersteunen de actuele vaststelling dat het geweld in Bagdad in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Daaruit blijkt echter geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds.

De door verzoeker neergelegde attesten in verband met de asielaanvraag van zijn zus in de Verenigde Staten evenals de attesten in verband met de aanvraag van verzoekers ouders in het kader van de US Refugee Admission Programm doen geen afbreuk aan hetgeen voorafgaand werd vastgesteld. Iedere asielaanvraag wordt immers individueel en op eigen merites onderzocht,

Bijgevolg is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in Bagdad een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat hij zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet). Een vergelijking met de situatie van enkele maanden geleden is dan ook niet dienstig. Bovendien hebben de uitspraken van de Raad geen bindende precedentwaarde en is de Raad ook niet gebonden door eerdere beslissingen van de commissaris-generaal. De vraag of het gelijkheidsbeginsel is geschonden is dan ook niet dienstig voor de behandeling van deze zaak.

Ook verzoekers betoog dat het niet relevant is om het beleid inzake subsidiaire bescherming te vergelijken met andere Europese landen is hier niet dienstig. De Raad beschikt in deze zaak immers over volheid van rechtsmacht, wat inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en de toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt. De Raad heeft bij dit onderzoek geen vergelijking gemaakt met het beleid van andere Europese landen.

Tot slot verandert ook het feit dat verzoekers ouders een aanvraag hebben ingediend om in het kader van het US Refugee Admissions Program naar de Verenigde Staten te gaan niets aan alle bovenstaande vaststellingen. Het gaat immers slechts om een aanvraag, waarop nog geen antwoord is gekomen. Bovendien wordt elke asielaanvraag hoe dan ook individueel behandeld, waardoor een mogelijk positief antwoord geen invloed kan hebben op de beoordeling van verzoekers asielaanvraag.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER